

Leon de Winter

Het lied van Europa

Roman

HOLLANDS DIEP

AMSTERDAM

2022

*Voor Jessica
en onze kinderen*

© Leon de Winter, 2022

© Hollands Diep, Amsterdam 2022

© Omslagbeeld: *De ontvoering van Europa* (1908), Félix Vallotton/akg-images

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Utrecht

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Isolde Woudstra

ISBN 978 90 488 6768 4

ISBN 978 90 488 3734 2 (e-book)

NUR 301

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Lied van Europa' – Melodie gezongen door demonstranten gedurende het oproer tijdens de hittegolf van augustus 2040. De melodielijn was die van het Russische folkloristische 'Katyusha'. De Russische tekst werd meestal niet gezongen. Het werd populair door een video van de Russisch-Nederlandse Europa Ivanova (zie Ivanova, E., 2010-2040). De demonstraties mondten uit in geweld. De overheden in Nederland, België en Frankrijk riepen de noodtoestand uit, waarna Amerikaanse en Duitse NAVO-eenheden werden ingezet. 483 mensen kwamen om het leven, tienduizenden raakten gewond, de binnensteden van o.a. Den Bosch, Hoorn, Reims werden in de as gelegd. Deze periode kreeg officieel de naam Dagen van Waanzin (zie Dagen van Waanzin, 2-18 augustus 2040). Ze leidden tot de invoering van stringente Europese wetgeving tegen desinformatie op 19 februari 2044.

DEEL 1

DE USB-STICK

Inhoud

2018 – <i>Da'ud</i>	11
2023 – <i>Anna</i>	51
2025 – <i>Max</i>	61
2039 – <i>Europa Aleksandrovna Ivanova</i>	75
2039 – <i>Haksloot</i>	117
2039 – <i>Connie</i>	135
2039 – <i>Haksloot</i>	141
2039 – <i>Langstraat</i>	153
2040 – <i>Anna</i>	173
2040 – <i>Europa Aleksandrovna Ivanova</i>	211
23 juni 2040 – <i>Langstraat</i>	231
2040 – <i>Europa Aleksandrovna Ivanova</i>	249
2040 – <i>De Katyusha's</i>	259
2044-2046 – <i>Aantekeningen voor Anna</i>	275
2047 – <i>Michiel</i>	303
19 april 2025 – <i>Max</i>	317
2047 – <i>Anna</i>	325

2018

Da'ud

Het was nacht in een stad zonder elektriciteit. Da'ud lag op een paar kussens in de kelder van zijn makker Jibril, die luid snurkte; dat was normaal voor Jibril. Zo nu en dan klonk geweervuur, want er waren gekken die in het duister blind om zich heen knalden. Een zichzelf respecterende sluipschutter, een vakman dus, vuurde gericht en beheerst een of twee keer – zo snel achterelkaar dat het als een enkel schot klonk. Dan werd ambacht een kunst.

Een paar jaar geleden kon je redelijk veilig 's nachts in het pik-kedonker naar buiten gaan, maar nu beschikte elke militie over precisiegeweren met nachtkijkers en kon er 24/7 een kogel door je kop knallen. In het ochtendlicht zouden de gevechten opklaaien wanneer iedereen op iedereen kon vuren, ook zonder nachtkijkers.

Da'ud keek op zijn horloge: halftwee, lichtten de cijfers op, het was de vroege ochtend van 8 oktober 2018, oftewel 28 Muharram 1440. Hij was zo stoned als een garnaal en eerlijk gezegd lag hij lekker ontspannen in deze kelder, die net zo veilig was als een atoombunker.

De Russen en Iraniërs hadden opnieuw moderne wapens geleverd aan de milities die zij aan zij met de tiran vochten. Aanvankelijk kon het leger van de tiran de opmars van de rebellen niet tegenhouden, maar betere training en vooral betere wapens en uitrusting hadden de machtsverhoudingen doen kantelen, hoewel, kantelen: de strijd zou eeuwig duren.

De sluipschutters van de tiran hadden de Iraanse variant van het Russische Orsis T-5000-geweer ontvangen – die konden op twee kilometer afstand een rat raken met bijvoorbeeld de .338 Lapua Magnum, een Noors-Finse kogel die na een kilometer nog genoeg snelheid had om *body armor* te doorboren, laat staan een rat. De snelheid van de kogel bedroeg zo'n negenhonderd meter per seconde. Een alternatief voor de Lapua was een *hollow-point*-kogel die als het ware bij impact in het lichaam explodeerde en alle organen verwoestte.

Dat was de hardware, maar hardware had talent nodig. Een sluipschutter was goed als hij talent had, zoals een schilder of schrijver, alsof het een kunst was, of op zijn minst een creatief ambacht. Ervaring telde ook: Da'ud deed dit nu vier jaar. Een rot in het vak.

Een sluipschutter van het Britse leger had in november 2009 onder ideale omstandigheden – wat betekende: geen wind, geen neerslag – een 'sniperkill' geboekt op een doel dat zich tweeënhalve kilometer verder bevond. Hij deed dat met een L115A3, een Brits wapen van Accuracy International, een wapenfabrikant in Portsmouth, UK, gespecialiseerd in langeafstandsprecisiewapens, opgericht door de Britse olympische langeafstandsschutter Malcolm Cooper.

Da'uds eigen L115A3 – de Rolls-Royce onder de sluipschutterswapens – lag in perfecte conditie op een kussen in de hoek; de L115A3 had ook recht op een kussen, als een levend wezen met een eigen identiteit.

Maanden geleden waren in de stad de lijnen getrokken en in elke wijk had een strijdgroep haar unieke vlag geplant en daarmee een eigen district gemarkeerd. De groepen hadden fantasienamen die glorie en martelaarschap en onverzettelijkheid vierden, en het was van belang om de scheidslijnen te kennen en de tekenen te lezen die de overgang van de ene naar de andere wijk markeerden.

Eerlijk gezegd maakte het Da'ud niet veel uit op wie hij schoot – iedereen buiten zijn wijk was doelwit. Urenlang kon hij, op zijn campingmatras liggend, door een gat in een muur staren zonder dat zijn aandacht verslapte, zonder dat zijn lichaam verkrampte,

zonder dat zijn gedachten wegzweefden naar de tijd waarin hij op een terrasje koffiedronk en een Marlboro rookte en over een leven met Alma nadacht.

Da'ud was opgeleid tot dierenarts, en in die tijd had hij geen idee dat hij talent had voor een loopbaan als sluipschutter. Wie kon zich in vreedetijd voorstellen dat hij het talent had voor het doden van mensen die niet eens het schot zouden horen, omdat geluidsgolven trager zijn dan een kogel?

Toen de tiran de soennitische opstanden probeerde te breken, had Da'ud net zijn stage afgesloten. Zijn bul had hij niet op de universiteit in ontvangst genomen maar op het postkantoor – toen werkten de posterijen nog en lagen niet alle kantoren in puin. Het postbedrijf, een van de juwelen die de Ottomaanse en Franse heersers in hun goedertierenheid hadden nagelaten, functioneerde niet meer in het weidse, verzengende land, op misschien de steden en streken na waar de heerschappij van de tiran onaangevochten was. Aan alles was gebrek, behalve aan middelen waarmee je je gemoed kon beïnvloeden. Hasj, wiet, pillen waren er in overvloed.

Captagon heette de pil die van elke muizige vrijwilliger een strijdende reus maakte. Je kon dagenlang doorvechten zonder behoefte aan slaap, je kon zonder wroeging het hart uit de borstkas van je vijand rukken, je kon verkrachten, onthoofden, en jezelf aan welk gevaar dan ook blootstellen, als dat spul door je bloed trok.

Captagon was gebaseerd op fenethylamine, voluit *amphetaminoethyltheophylline*, ontwikkeld in 1961 door het Duitse bedrijf Degussa. Fenethylamine werd in een andere dosering ingezet om kinderen met ADHD te temmen.

Er moesten in Syrië tientallen clandestiene fabriekjes staan die de pillen produceerden; het was misschien wel de enige lucratieve industrie in Syrië, nee, het was de meest lucratieve industrie die Syrië ooit had gehad, op terrorisme na. Misschien zou de oorlog niet bestaan zonder Captagon.

Voor Da'ud was de high van Captagon contraproductief. Hij had

rust nodig, en geduld, twee eigenschappen die door Captagon werden weggeblazen. Hij had net hasj gerookt en was loom en traag, maar zijn gedachten bleven overal heen zweven, van het heden naar het verleden en bij voorkeur naar een toekomst waarin Alma levend naast hem lag en hem toefluisterde dat ze eraan toe was en dat ze zich aan hem wilde geven.

Alma had het nooit gezegd, maar hij was ervan overtuigd dat ze het had kunnen zeggen als ze had geleefd. Ze hadden over seks gepraat, ze had zelfs gevraagd of hij masturbeerde.

Was ze echt dood?

Gegeneerd had hij zijn hoofd geschud, masturbatie, natuurlijk niet.

Wie smokkelde hasj en qat? Waarom niet medicijnen? Dat kon alleen gebeuren met medewerking van de opperhoofden van de militie. Wie kon er zonder hasj ontspannen als je dagenlang door de high van Captagon bloedbaden had aangericht?

Jibril wist twee, drie keer per week genoeg te scoren om zichzelf en Da'ud een nacht te verlossen van de aanblik van deze kelder. Hier werden de meelzakken opgestapeld voor de bakkerij van Jibrils familie. Nog steeds werd er in de stad, in elke wijk, brood gebakken, pita, *manoushi* ook, soms zelfs met spinazie erin. Wie smokkelde meel en bloem? Dezelfde smokkelaars die hasj en qat smokkelden?

Bij een artilleriebeschieting door het leger van de tiran waren drie van de vijf verdiepingen boven de kelder ingestort. Andere gebouwen in de straat waren volledig geïmplodeerd, maar deze kelder met wanden van gewapend beton had de klap doorstaan. De halve straat stond in brand, niemand in de gebouwen ontkwam aan het vuur.

Wanneer het nodig was, hielp Jibril in de bakkerij van zijn vader op de begane grond. Vlak voor de beschieting had Jibril hier de zakken en andere voorraden op een handkar geladen, de dooie ratten uit de vallen gehaald en ze in een zak laten vallen. De opslagkelder had geen scheur opgelopen.

Bij Jibrils oom, dr. Khaled, had Da'ud zijn studie afgerond. Dr.